

Sygnatura akt VIII Gz 134/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSO Leon Miroszewski (sprawozdawca)

Sędziowie: SSO Piotr Sałamaj

SSR (del.) Rafał Lila

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2017 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. Ł. oraz I. Ł.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. oraz (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na postanowienie Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z 28 czerwca 2016 r. w sprawie V GC 812/14

postanawia:

I. oddalić zażalenie;

II. zasądzić od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz powodów J. Ł. oraz I. Ł. solidarnie kwotę 1.800,00 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Piotr Sałamaj Leon Miroszewski Rafał Lila

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim na podstawie art. 370 k.p.c. odrzucił apelację pozwanej (...) Sp. z o.o. w P. uznając, że nie uiszczała ona w określonym terminie opłaty sądowej od apelacji a kwocie 3.719 zł, przy czym przesyłka zawierająca wezwanie wróciła do Sądu niepodjęta po awizowaniu i została uznana za doręczoną stosownie do art. 139 § 1 k.p.c.

Pozwana złożyła zażalenie na wskazane postanowienie zaskarżając je w całości i domagając się jego uchylenia. Podniosła, że przesyłka z wezwaniem do uiszczenia opłaty od apelacji nie została jej w ogóle doręczona, zaś o prawomocnym oddaleniu wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych w postaci opłaty od apelacji oraz o wezwaniu do uiszczenia opłaty w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia apelacji dowiedziała się dopiero z zaskarżonego postanowienia. Skarżąca twierdziła też, że w ogóle nie otrzymała awiza pocztowego, mimo że w godzinach pracy biura w P. przy ul. (...) zawsze przebywa osoba upoważniona do odbioru korespondencji a także jest skrzynka na listy. Nie przedstawiła jednocześnie żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

Do zażalenia ustosunkowali się powodowie domagając się oddalenia zażalenia oraz zasądzenia na ich rzecz solidarnie zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. Podnieśli, że wskazany przez pozwaną adres jest jednocześnie adresem ujawnionym w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, wobec czego na ten właśnie adres co do zasady powinny być doręczane przesyłki sądowe ze skutkami z art. 133 § 2a k.p.c. Dodali też, że pod adresem pozwanej świadczona jest usługa tzw. wirtualnego biura, sprowadzająca się do umożliwienia zarejestrowania działalności pod danym adresem i odbierania tam korespondencji przesyłanej następnie na inny – wskazany przez usługobiorcę – adres. Tym niemniej ryzyko związane z korzystaniem z takiej usługi według powodów obciąża pozwaną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Sąd I instancji trafnie uznał, że skierowana do pozwanej (...) Sp. z o.o. w P. na podany przez nią adres Św. M. (...) /8 przesyłka z 18 maja 2016 r. została prawidłowo doręczona w trybie art. 139 § 1 k.p.c., który przewiduje, że w razie niemożności doręczenia przesyłki w sposób przewidziany w przepisach art. 131-138 k.p.c., pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, należy złożyć w placówce tego operatora, a doręczane w inny sposób – w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia, natomiast w przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć. W orzecnictwie powszechnie akceptowane jest jednocześnie stanowisko, że dwukrotne awizowanie przesyłki stanowi wystarczające spełnienie wymagań dotyczących doręczania pism sądowych przez pocztę, zapewniając realizację konstytucyjnej zasady prawa do sądu (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2009 roku, II UZ 20/09). Doręczenie takie oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo (co koresponduje z art. 61 k.c., gdyż skoro przesyłka była dwukrotnie awizowana, to adresat miał możliwość zapoznania się z jej treścią w normalnym toku prowadzenia swoich spraw). Domniemanie to może być co prawda przez stronę obalone, a adresat może dowodzić, że pisma nie otrzymał i o nim nie wiedział, gdyż nie został o nim zawiadomiony przez urząd pocztowy, w którym przesyłka była złożona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 roku, III CKN 66/01; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2002 roku, I CKN 861/00), jednakże to na stronie, która kwestionuje skuteczność dokonania doręczenia w trybie art. 139 § 1 k.p.c. spoczywał będzie na podstawie art. 232 k.p.c. ciężar udowodnienia, że doręczenie było nieskuteczne, a zatem ciężar obalenia opisanego domniemania.

W niniejszej sprawie skarżąca nie przedstawiła żadnych dowodów na to, że przesyłka z Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z 18 maja 2016 r. zawierająca odpis postanowienia z 14 maja 2016 r. o oddaleniu jej wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych oraz wezwania do uiszczenia opłaty od apelacji w kwocie 3.719 zł w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia apelacji, nie została jej prawidłowo doręczona w trybie art. 139 § 1 k.p.c., a w szczególności, że nie była awizowana. Nie wykazała też, ani nawet nie twierdziła, że składała reklamację do Poczty Polskiej S.A. (operatora publicznego w zakresie doręczeń przesyłek sądowych) w związku z kwestionowanym przez nią doręczeniem przesyłki, ograniczając się jedynie do własnego oświadczenia, że przesyłka nie została jej doręczona ani awizowana.

Przechodząc do samego dokumentu poświadczającego dwukrotne awizowanie przesyłki, której doręczenie jest kwestionowane przez skarżącą należy stwierdzić, że na kopercie z przesyłką uczyniona została wzmianka, że przesyłkę awizowano 23 maja 2016 r., zaś powtórnego awizowania dokonano 31 maja 2016 r. Zwrotu przesyłki, jako nie podjętej w terminie dokonano natomiast 8 czerwca 2016 r., a zatem po upływie 15 dni od dnia pierwszego awizowania zachowując dwukrotnie 7-dniowe terminy po każdorazowym umieszczeniu zawiadomienia o przesyłce. Nadto pozwana pod tym samym adresem odbierała poprzednie przesyłki sądowe (a także odpis zaskarżonego postanowienia), nie przedstawiając przy tym żadnego innego adresu do korespondencji. Poczynione na kopercie adnotacje (m.in. o miejscu pozostawienia zawiadomienia, tj. w oddawczej skrzynce pocztowej, oraz o jego dacie) są przy tym zgodne z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego

trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1222), parafowane przez osobę je zamieszczającą i nie budzą wątpliwości co do prawidłowości doręczenia.

Mając na uwadze powyższe należało, na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., oddalić zażalenie jako bezzasadne. Orzeczenie o kosztach uwzględnia wynik postępowania zażaleniowego zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. Przy wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawie, w której skarżąca pozwana wniosła zażalenie, koszty powodów obejmują wynagrodzenie radcowskie na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 obowiązującego w dacie wszczęcia postępowania zażaleniowego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Piotr Sałamaj Leon Miroszewski Rafał Lila